

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

I. évfolyam, 40. szám

2012. február 28.

Dezsavű

A déjà vu – „már láttam” – az a jelenség, amikor valaki úgy érzi, hogy az éppen történő helyzetet már korábban átélte. Az év elején hasonló érzések kerítettek hatalmukba, mintha már egy évvel ezelőtt megtörtént volna ugyanez velünk: 2011. januárjában sarus hírek szerint a vonat fel- és átvételi tevékenységet végzők leépítését rebesgették, amit akkor még cáfolt a „pesti ember”, Záhonyban azonban már mindenki tényként kezelte.

Napjainkban ismét erről beszélnek tagjaink, amit a januári VÉT-en ismét cáfolt a munkáltató. A különbség csupán annyi, hogy most nem a call-center néven elhíresült átszervezés a ludas, az érintettek köre viszont változatlan. Információink szerint ismét vonatfelvevők kerülnek utcára, azok, akik tavaly még hosszabb távon tervezhették vasúti jövőjüket. Akkor az év közepére derült ki, hogy kik azok, akiknek menniük kell, és kik azok, akik tovább végezhetik a munkájukat. Ma ez nem kérdés, hiszen Eperjeske Forgalmi Csomóponton az RCH átveszi a kereskedelmi kódot, és ezzel a ZAIR-ban dolgozók feleslegessé válhatnak.

Tagjaink elkeseredése és bizonytalansága talán még az előző évi eseményeket is túlszárnyalja. Hogy miért? Mert átértékelték egykori kollégáik kálváriáját, s közben a csökkentett létszám ellenére is helytálltak. Többen szó nélkül vették tudomásul, hogy visszaszorulásuk nem csupán munkakört, de anyagi hátrányt is okozott számukra. Sok hűhó semmiért – fogalmazta meg egyikük, mert valójában pár hónap munkaviszonyt nyertek, de azt még nem tudják, hogy ezzel mit veszítettek. A veszteséget nem csak anyagi oldalról lehet megközelíteni, bár az sem elhanyagolható, ha arra gondolunk, hogy a csökkentett személyi alapból lesz a végkielégítés alapja, amit ráadásul az új MT távolléti díjjal számol. Még az is bizonytalan, hogy a Kollektív Szerződés vívmányait mennyiben sikerül megvédeni, vagy a második félévben lesz-e MÁV-ÉVEK, MÁV-ESÉLY program.

Erkölcsei oldalról is veszteségeket könyvelhetnek el, mert több tíz évi barátságok is megmérgeződtek. Elviselték kollégáik szemrehányó tekintetét, és válaszolniuk kellett a megválaszolhatatlan „Miért pont én?” kérdésre is.

A pszichológusok szerint a dezsavű az emlékezet hibája, mert nem valós eseményről van szó, ezért érezzük többnyire kellemesnek ezt az érzést. De amiről írok, az sajnos a szomorú valóság, mégis mintha már láttam volna... Vajon az illetékes vezetők emlékezete is így működik?

Juhász Tiborné

Büntiben

Büntiben a haza, ami nyilvánvaló tévedés, mert a haza nem lehet büntiben. Ezt mindenki tudja Budapesten, de sajnos Brüsszelben egy kicsit le vannak maradva. Ezt onnan lehet tudni, hogy komoly büntetést akarnak ránk sózni: Az Európai Bizottság – az Unió közege – úgy döntött, helyes, ha jövőre elvonnak tőlünk egy halom pénzt. A döntés legalább kétszer akkora halom lehívhatóságát akadályozhatja meg, aminek következő lépése a tagországok külügyminisztereinek összejövetele (ECOFIN) márciusban. A bizottság kedvéért tizenharmadikán.

Akárhogy is van, a brüsszeli urak velünk ellentétben nagyon tanulékonyak, például unortodoxiában szépen kezdenek felzárkózni. Ezért nem hogy meglepő, de szinte már logikus, hogy „szokatlan”, „drasztikus” és „váratlan” döntést hoztak a magyar költségvetés túlzott deficitje ügyében, ami egyébként belépésünk óta fennáll. A vasutas meg kapkodja a fejét, hiszen arról volt szó, hogy itt minden rendben van, épp készülünk elrugaszkodni meg nekilendülni. És kiderül, hogy szó sincs nekilendülésről, annál inkább arról, hogy most épp nekünk lendülnek.

Ráadásul a nekünk lendülés alapja nem más, mint a tavalyi magyar EU-elnökség egyik sikere, a pénzügyi kormányzásról szóló „hatos csomag”. Kérdés, hogy a mieink feledékenyek, vagy Barroso „kormányza” nem tud olvasni.

A kohéziós (felzárkóztatást szolgáló) pénzek esetleges megvonása nem okozott túl nagy riadalmat, annál inkább értetlenséget és felháborodást. Ami valahol jogos is lehetne, mert aki első valamiben, az példa is lesz. Mi pedig az elsők vagyunk, csak hát Brüsszelben úgy gondolják, hogy elsőségünket büntetni kell, nehogy valaki követni akarja példánkat, akár törvénykezésben, akár költségvetésben. Tagadhatatlan, nem mindegy, hogy a gyóntatószék melyik oldalán ülünk, de sajnos nem mi határozzuk meg az ülésrendet.

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-243-4869, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhasztne@zhnet.hu, zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

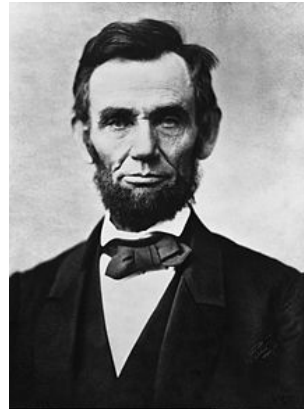
Némi megnyugvást végül az hozott, amikor sikerült megtalálni a főbűnöst Andor László, magyar EU-biztos személyében. A döntést hozó Bizottság tagja vette a bátorságot, és nem jelent meg munkahelyén a döntő napon, tehát nem szavazott. Márpedig ez egyértelműen hazaárulás, jelentették ki az itthon izguló politikusok. Igaz, ők is gyakran nem jelennek meg a munkahelyükön, de az más.

Erre már régi cimborámnak, Büdöskének is megállt a kezében a sörös doboz, és addig meredt a keze felkiáltó jelként a levegőbe, amíg a fia fel nem világosította. No, sokkal többet nem tudott meg, mert a legény józanabb volt ugyan, de okosabb nem lehetett apjánál, annyi ebben az ügyben a csavar. Viszont roppant büszke lett a cimborá kettőjükre, amiért nem álltak politikusnak. Nem is csoda az örömük, hiszen legújabb hazaárulónk, mint uniós biztos, nem képviselheti hazája érdekeit, nem az a dolga. Ha mégis nemzeti színekben akar focizni, akkor az uniós alapszerződéssel megy szembe. Akkor most mi van? – kérde Büdöske, és jobb híján belekortyol a sörébe.

Még az is lehet, hogy a legkisebb rosszat választotta biztosunk, de a hazaárulás és hűtlenség vádját egyelőre nem úszhatja meg. Hát igen, magyar honban „peches ember jobb, ha nem is él”, de ettől még a haza büntiben maradt.

Bízva abban, hogy régi magyar szokásainkat levetkőzve nem csak megsértődni tudunk, de megoldást is szeretnénk találni, álljanak itt egy jenk gondolatai:

„A csendes múlt dogmái alkalmatlanok a viharos jelen számára. A helyzet nehézségekkel terhes, és együtt kell felemelkednünk az eseménnyel. Mivel esztünk új, új módon is kell gondolkodnunk róla, és új módon kell cselekednünk. Fel kell ébrednünk a múlt bűvöletéből, és akkor megmenthetjük országunkat.”

A fenti mondatok 1862-ben hangzottak el, és az úr neve Abraham Lincoln, aki nehéz időkben volt az Egyesült Államok elnöke, és biztosan hozott rossz döntéseket is. De mindig előre nézett.

Dolhai József